

Prva audijencija pape Lava XIV.: prispodoba o sijaču i raspoloženje za slušanje Riječi Božje

Papa Lav ove je srijede u svojoj prvoj javnoj audijenciji s hodočasnicima u Rimu odlučio nastaviti katehezu na temu "Isus Krist, naša nada", koju je Franjo započeo u siječnju u povodu jubilarne 2025. godine.

21.05.2025.

Draga braćo i sestre!

Radostan sam što vas mogu primiti na ovoj mojoj prvoj općoj audijenciji. Nastavljam niz jubilejskih kateheza na temu „Isus Krist naša nada“ koji je započeo papa Franjo.

Nastavljamo danas razmišljati o Isusovim prispodobama, koje nam pomažu ponovno naći nadu, zato što nam pokazuju kako Bog djeluje u povijesti. Danas ću se zadržati na jednoj pomalo posebnoj prispodobi, zato što je riječ o svojevrsnom uvodu u sve parabole. Riječ je o prispodobi o sijaču (usp. *Mt* 13, 1-17). U toj priči, u stanovitom smislu, možemo prepoznati Isusov način komunikacije, koji nas može mnogo toga naučiti kad je riječ o naviještanju evanđelja danas.

U svakoj od prispodoba ispriповijedana je priča uzeta iz svakodnevnog života, no, ipak nam želi reći nešto više, upućuje nas na

dublje značenje. Prispodoba u nama budi pitanja, poziva nas da se ne zaustavljamo na onom što je izvanjsko. Suočen s pričom koja se priča ili slikom koja mi se pruža mogu se zapitati: gdje sam ja u toj priči? Što ta slika govori mom životu? Izraz „parabola“ dolazi od grčkog glagola *paraballein* što znači *baciti pred*. Prispodoba stavlja pred me jednu riječ koja me izaziva i tjera me da si postavim neka pitanja.

Prispodoba o sijaču govori upravo o snazi Božje riječi i plodovima koje daje. Svaka riječ evanđelja je, naime, poput sjemena bačena u tlo našeg života. Isus često koristi sliku sjemena, s različitim značenjima. U 13. poglavlju Matejeva Evanđelja, prispodobom o sijaču započinje niz drugih prispodoba, od kojih neke govore upravo o onom što se događa u tlu: žito i kukolj, sjeme gorušičino, blago skriveno u polju. Koje je, dakle, to tlo? To je naše srce, ali to je i svijet,

zajednica, Crkva. Božja riječ, naime, oplođuje i predstavlja izazov za svaku stvarnost.

Na početku vidimo Isusa gdje izlazi iz kuće i oko njega se okuplja veliko mnoštvo (usp. *Mt* 13, 1). Njegova riječ očarava i budi znatiželju. Među okupljenima, naravno, ima ljudi različitih situacija i stanja. Isusova je riječ za sve, ali u svakom pojedincu djeluje na različit način. Taj nam kontekst daje bolje shvatiti značenje te prispodobe.

Poprilično originalan sijač izlazi sijati, no nije ga briga gdje će to sjeme pasti. Baca sjeme i tamo gdje sasvim sigurno neće donijeti plod: na cestu, među kamenje, u trnje. Takvo postupanje iznenađuje slušatelja i tjera ga da se zapita: kako to?

Mi smo naviknuti kalkulirati oko nekih stvari – ponekad je i to potrebno – ali toga nema u ljubavi! Način na koji taj sijač „rasipnik“ baca

sjeme dočarava način na koji nas Bog ljubi. Istina je, naime da sudbina sjemena ovisi također o načinu na koji ga tlo prima i stanju u kojem se nalazi, ali ta Isusova prispodoba nam prije svega govori da Bog baca sjeme svoje riječi na svakovrsno tlo, to jest u svaku našu situaciju: ponekad smo površniji ili rastreseniji, ponekad dopustimo da nas entuzijazam ponese, ponekad nas tište životne brige, ali ima i trenutaka u kojima smo otvoreni i pristupačni. Bog ima povjerenja i nada se da će sjeme prije ili kasnije potjerati klice. Tako nas on voli: On ne čeka da postanemo bolje tlo, nego nam uvijek velikodušno daje svoju riječ. Možda se, videći koliko ima povjerenje u nas, rodi u nama želja da budemo bolje tlo. To je nada, utemeljena na hridi Božje velikodušnosti i milosrđa.

Pripovijedajući o načinu na koji sjeme donosi plod, Isus govori također o svom životu. Isus je Riječ,

On je Sjeme. A sjeme, da bi donijelo plod, mora umrijeti. Ta nam prispodoba, dakle, govori da je Bog spreman „rasipati“ za nas i da je Isus spreman umrijeti kako bi stubokom promijenio naš život.

Na um mi pada ona prelijepa slika Van Gogha: *Sijač u predvečerje*. Ta slika sijača pod žarkim suncem predvečerja govori mi također o trudu i naporu težaka. Dojmilo me to da je Van Gogh, iza sijača, naslikao već zrelu pšenicu. Meni se to čini upravo kao slika nade: sjeme je, na ovaj ili onaj način, urodilo plodom. Ne znamo točno kako ali je tako. U središtu tog prizora, međutim, nije sijač, koji stoji sa strane, već, naprotiv, čitavom slikom dominira slika sunca, možda zato da nas podsjeti da je Bog taj koji pokreće povijest, premda se katkad čini odsutnim ili dalekim. Sunce je to koje grije grude zemlje i daje sjemenu rasti.

Draga braćo i sestre, u kakvoj nas životnoj situaciji Božja riječ danas zatiče? Molimo Gospodina za milost da uvijek primimo sjeme koje je njegova riječ. A ako primijetimo da nismo plodno tlo, nemojmo se obeshrabriti, nego ga molimo da nas i dalje „obrađuje“ kako bismo postali bolje tlo.

Libreria Editrice Vaticana /
Rome Reports

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/prva-
audijencija-pape-lava-xiv-prispodoba-o-
sijacu-i-raspolozenje-za-slusanje-rijeci-
bozje/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/prva-audijencija-pape-lava-xiv-prispodoba-osijacu-i-raspolozenje-za-slusanje-rijeci-bozje/) (8.08.2025.)